

твърдѣ слабъ ; ный ще тръгнемъ отъ тука.”

Наконецъ усилия-та му по помирение-то на Графове-тѣ ся увѣнчали съ успѣхъ. Това произвело обща радость въ Айзлебенъ. На 16-й Февруарій, Лутеръ все ся надѣялъ че ще може да ся върне въ Виттембергъ за умира-ние; но на утрѣшній-тѣ день той станжлъ ползлѣ, и за това казалъ, “Азъ мыслиж да останж тука, дѣто съмъ ся родилъ.” На вечеріж, той ся разговарялъ пріятно ; но, на лѣганіе, той станжлъ беспокоинъ ; и, слѣдъ едниж кжсж дрѣмкж, той ся събудилъ, и въскликнжлъ, “О Господи Боже, колко злѣ ми е !” Той станжлъ, и зель да ся расхожда въ стаіж-тж си, измжченъ отъ болкж, и прѣпоржчилъ душж-тж си Богу. Лѣкове-тѣ, които были употрѣбени, не докарала никаквж ползж. Пріятели-тѣ му ся поуспокоили, като го видѣли потенъ ; но той казалъ, “То е студений-тѣ потъ на смърть-тж ; ще прѣдамъ духъ.” Тогазъ той начнжлъ да отдава благодарение на Бога, Който му открылъ Сына Си, Когото той исповѣдвалъ и любилъ. Той извикалъ къмъ Господа Иисуса : “Пріими бѣдниж-тж ми душж въ рж-цѣ-тѣ Си. Макарь че трѣбва да оставіж тѣло-то си, азъ знаіж че ще бѣдж во вѣкы съ Тебе.” Послѣ той изговорилъ нѣкои думы